

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

DEBBIE MACOMBER

Alustades nüüd

Romaan

Originaali tiitel:
Debbie Macomber
Starting Now
2013

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

„Alustades nüüd“ on ilukirjanduslik teos. Kõik nimed, tegelased, kohad ja juhtumid on autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud fiktiivselt. Igasugune sarnasus tegelike sündmuste, paikade, elus või juba lahkunud inimestega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Reelika Haapanen
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2013 by Debbie Macomber
This translation published by arrangement with Ballantine Books, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC
All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

E07382920
ISBN 978-9949-82-617-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Armsad sõbrad!

Kaua aega tagasi sain ma kirjanikuna väärtusliku õppetunni, kui tähtis on oma lugejaid kuulata. Kuulen pidevalt teie palvet, et kirjutaksin rohkem Blossom Streeti raamatuid. Seega, mu sõbrad, siin on kõige värskem täiendus nendele lugudele. Te kohtute mõne uue tegelasega ja külastate vanu tuttavaid. Loomulikult on väga tähtsal kohal A Good Yarni lõngapoe omanik Lydia ja tema tütar Casey, samuti mitmed teised.

Te kohtute ka Libby Morganiga, kes uuendab tutvust kudumisega pärast seda, kui ta õigusfirmast pingerikkalt töökohalt koondatakse. Wayne ja mina teame mõlemad, mida tähendab pikka aega töötu olla. Aastal, kui sündis meie tütar Jenny Adele, oli Wayne, kes töötas ehitus-elektrikuna, peaaegu üheksa kuud ilma tööta. Ta kasutas seda aega targalt ja käis kohalikus kolledžis loengutel, samal ajal kui mina hoolitsesin meie vanema tütre eest ja leidsin sadu erinevaid viise, kuidas tööturahatšekki „venitada“. Tegelikult oli Wayne varastel 1980. aastatel, kui ma oma esimese raamatu müüsin, Alaskal torujuhtmel tööd otsimas. Niisiis te mõistate, et see lugu pärineb isiklike kogemuste pagasist. Enamik meist on samasuguseid olukordi ühel või teisel ajal läbi teinud, ja ehkki see ei ole kunagi lõbus, sisaldavad need õppetunde, mida omandada, ning tõdesid, mida avastada. Ma loodan, et te naudite kohtumist Libbyga, jälgite, kuidas tema maailm lahti rullub, kui tema silmad avanevad, ja ta saab teada, mida tähendab sõprus... ja armastus.

Nagu alati, on teie kommentaarid ja kirjad teretulnud. Minuga saab ühendust mitmel erineval moel. Vanamoeline tigupost töötab endiselt. Kirjutage mulle aadressil P.O.Box 1458, Port Orchard, WA 98366 või külalisraamatu kaudu minu veebilehel DebbieMacomber.com. Ma olen ka Facebookis ja mul on oma telefoniäpp. Ma olen kättesaadav peaaegu kõikjal.

Nüüd aga seadke end mugavalt istuma, pöörake lehekülgi ning nautige.

Soojade tervitustega

Debbie Macomber

Theresa Parkile
uste avamise ja minu perspektiivi laiendamise eest

Peatükk 1

NÜÜD on see käes. Asi peab kindlasti selles olema.

Samal hetkel, kui Libby Morgan kuulis oma abilist endale ütlemas: „Hershel soovib sind oma kabinetis näha“, ta teadis. Kontoris olid ringi liikunud jutud koondamistest ja varastest pensionile jäämistest. Selline kõmu üksnes kinnitas seda, mida ta oma südames tundis. Ta teadis, mida Hershel talle öelda kavatseb. Ta oli seda hetke kuus pikka aastat oodanud.

Libby oli alati mõelnud sellele, kuidas ta end tunneb, kui lõpuks uudist kuuleb. Ta soovis sellest õnnelikust ootusetundest võimalikult kaua kinni hoida. Tagantjärele mõeldes oli ta ilmselt vaistlikult teadnud, et midagi on toimumas, sest ta oli täna oma parima peenetriibulise kostüümi selga pannud, eelistades tavaliste rätsepapükste asemel kitsast lühikest seelikut. Ja õnneks oli ta just eelmisel päeval juuksuri juures käinud. Juuksed olid juba ammu lõikamist vajanud, aga nähes, kui head need nüüd välja nägid, tundis ta, et see oli väärt iga penni sajast dollarist, mis Jacques temalt sisse oli kasseerinud. Hea lõikus tegi tema välimusega imet. Ta kandis oma tumepruune juukseid keskelt lahku kammitud bobisoengus, nii et see raamis tema nägu, kaardudes ümber ta lõuajoone. Jacques oli maininud rohkem kui korra, kui väga Libbyl on vedanud, et tal nii paksud juuksed on. Ta ei olnud ise nii arvanud, kui mees oli peale käinud, et ta oma kulmusid kitkuda laseks. Aga Jacquesil oli olnud õigus; ta nägi hea välja. Lihvitud. Professionaalne.

Libby lubas endale, et ei lase järgmise juuksurivisiidi vahet jälle nii pikaks venida.

Libby ei arvanud, et on mingi eriline iludus. Ta oli selleks liiga realistlik ja mõistlik ning väga hästi teadlik oma füüsilistest puudujääkidest. Parimal juhul oli ta ilus, või siis vähemalt oli Joe, tema eksabikaasa, talle nii öelnud. Ta teadis, et ei ole arvatavasti enam kui keskpärane. Keskmist kasvu, keskmist kaalu; pruunid juuksed, pruunid silmad, ilma igasuguste väljapaistvate näojoonteta, kuid seesmiselt oli ta energiapomm. Pühendunud, tööd rabav, eesmärgile orienteeritud. Täiuslik partner.

Märkmeplokki kaasa haarates suundus Libby firma ühe põhiomaniku luksusliku kabineti poole. Ta püsis väliselt rahulik ja tasakaalukas, kuid ta süda kloppis ja pea käis ringi.

Lõpuks ometi. Lõpuks ometi saab ta tasutud raskete valikute ja ohverduste eest, mida tal oli teha tulnud.

Libbyl oli käsil kuues aasta kaheksa aasta pikkusest teest partnerluseni. Loodetavasti oli ta nüüd saavutamas eesmärki, mille oli endale südames seadnud samal hetkel, mil ta Burkhart, Smith & Crandalli, Seattle'is asetseva tippklassi õigusfirma krediidi- ja kinnisvaraosakonda tööle võeti. Temast oli saamas osanik isegi varem, kui ta oli oodanud.

Ehkki ta ei tahtnud ülemäära enesekindel paista, oli ütlematagi selge, et mitte keegi ei vääri seda rohkem kui tema. Libby oli töötanud rohkem, kauem ja tõhusamalt kui ükski teine firmasse tööle võetud jurist. Ka ei olnud tema juriidiline asjatundlikkus keerulise kinnisvaraplaneerimise projekti juures Martha Reedile märkamata jäänud. Libby oli panustanud sellesse palju töötunde ja ta oli vanaprouale meeldima hakanud. Viimase kuu jooksul oli kaks osanikku tema kabinetti astunud, et ta tööd kiita.

Libby peaaegu tundis oma ema taevast tema peale alla vaatamas, naerata ja uhke. Molly Jo Morgan suri rinnavähki, kui Libby oli kolmeteist. Enne surma oli ema tütre käest kinni võtnud ja käskinud tal kõvasti tööd teha ja julgeda alati oma eesmärkide poole püüelda. Ta oli soovitanud Libbyl suurelt unistada ja hoiatanud, et sel teel ootavad teda rasked valikud ja ohverdused.

Too viimane suvi, mil ema veel elas, oli Libbyle tema elu kursi paika pannud. Ehkki ema ei olnud tema saavutusi nägemas, soovis Libby, et ta tütre üle uhkust tunneks. Täna tuleb kindlasti üks neist *Hei, ema, vaata mind* hetkedest.

Keskkooli algusaastatel oli Libby seadnud endale eesmärgi advokaadiks saada. Ta oli väitlusklubi president ja tuntud selle poolest, et ei valinud vaidlusküsimuses poolt ja oskas hästi argumenteerida. Sihile jõudmine ei olnud lihtne olnud. Akadeemilised stipendiumid olid abiks, kuid kulutusi oli sellel teel siiski rohkesti. Rahaga oli alati kitsas. Selleks, et end kolledžiõpingute ajal ära elatada, oli ta töötanud ettekandjana ja leidnud seeläbi häid sõpru. Hiljem, juurakooli ajal oli ta leidnud Seattle'i piirkonnas tööd juristi abina.

Tema karjääritee oli teinud lühikese kõrvalepõike, kui ta Joe Wilsoniga abiellus. Joe töötas kiirtoidukohas kokana. Nad kohtusid einelas, kus Libby kolledži ajal ettekandjana ametis oli. Kui Libby Spokane'ist ära kolis, järgnes mees talle meelsasti Seattle'isse ja leidis kiiresti uue töökoha, asudes einelas süüa tegema. Joe oli kõige toredam mees maailmas, kuid nende abielu oli olnud algusest peale hukule määratud. Joel ei olnud midagi selle vastu, et kogu ülejäänud eluks täpselt samale kohale jääda, samas kui Libby oli ambitsioonikas ja tahtis saavutada palju enamat. Haripunkt vastuoludes saabus siis, kui mees tahtis, et Libby oma karjääris aja maha võtaks, et nad saaksid perekonna loomisega algust teha. Joe tahtis lapsi ja Libby samuti, aga ta ei suutnud riskida sellega, et ta firmas „emme kõrvalteele“ lükatakse. Ta oli palunud meest veel paar aastat kannatlik olla. No tõesti, see ei ole nii pikk aeg. Kui ta on end firmas sisse seadnud, ei oleks sel enam nii suurt tähtsust, ütles ta. Kuid Joe oli kannatamatu. Ta kartis, et kui need kaks aastat möödaks on, tahab naine veel üht aastat ja seejärel veel üht. Mitte miski, mida Libby ütles, ei suutnud meest ümber veenda.

Hershel tõstis pilgu, kui Libby tema kabinetti sisenes. Ta ei naeratanud, kuid see ei olnud midagi ebatavalist.

„Võta istet, Libby,“ ütles mees, osutades toolile teisel pool kirjutuslauda.

Ühel päeval näeb ka tema kabinet selline välja, mõtiskles Libby. Vana maailma sarm, mugavad nahktoolid, poleeritud puidust raamatukapid ja alusel seisev gloobus. Kapilt mehe kirjutuslaua taga vaatasid talle vastu pildid Hersheli naisest ja lastest. Üks foto mehest purjetamas tekitas temas alati ärevust. Hersheli nägu oli kaamera poole, juuksed tuulest sasitud, purjepaat kristallselgel päeval üle Vaikse ookeani seilamas, taevast sinine nagu Kariibi mere vesi. Alus oli nii väga veepiiri suunas kaldu, et Libbyl oli tahtmine hinge kinni hoida hirmust, et paat kummuli võib minna.

See foto inspireeris Libbyt, sest see tõestas talle, et ühel päeval, partnerina, on ka temal aega puhkust võtta ja nautida elu väljaspool kontorit. Aga selleks, et seda teha, peab tema töö, tema pühendumus õigusfirmale ja klientidele olema tema ainus huvi.

Libby istus Hersheli poolt osutatud toolile ja lõdvestus, ristates jalad. Ta teadis tegevpartneri reglementi. Mida ta ei olnud oodanud, oli sügavalt murelik ilme mehe näol. Oh, see on täpselt Hersheli moodi, sellele teadaandele ringiga läheneda.

„Ma olen sinu vastu isiklikku huvi tundnud sellest päevast peale, kui firma sind palgata otsustas,“ ütles mees sulepead lauale pannes. Ta peatus hetkeks, veendumaks, et kirjutusvahend on täpselt otse.

„Ma tean, ja olen selle eest tänulik.“ Libby toetas selja vastu mugavat polsterdust. „Need on olnud kuus imelist aastat. Ma olen kõvasti tööd teinud ja tunnen, et olen firmale kasulik.“

„Sa oled teinud suurepärasest tööd.“

Libby tõrjus tagasi impulsi meenutada mehele kõiki töötunde, mis tema arvele kuhjunud olid.

„Sa oled kõva töötajana ja suurepärase advokaat.“

Libby nautis hetke mehe sõnu. Hershelile ei olnud kergekäeline kiitmine omane. „Täna.“ Ta istus nüüd sirgemalt, oodates, mis järgneb. Kõigepealt mees ilmselt naeratab ja teatab seejärel, et olles asja teiste partneritega arutanud, tahaksid nad...

Libby mõttelõng katkes, kui Hershel jätkas: „Olen kindel, et sa oled teadlik sellest, et viimased kuus kuud on firmale raske aeg olnud.“

Mees vaatas talle otse silma ja Libby nägi tema pilgus kahetsust ja muret, kui tolle tihedad kulmud kortsu tõmbusid. „Me oleme kogenud majandusliku surutise tõttu tasuvuses olulist langust.“

Libby tundis kuklas surinat. See vestlus ei liikunud oodatud suunas.

„Ma olen päris kindlasti oma koormat kandnud,“ tundis Libby sundi mehele meenutada. Rohkem kui ükski teine personali hulgas olevatest advokaatidest, eriti Ben Holmes, mõtles ta, kuid ei öelnud seda. Täpipealt kell kuus oli Ben uksest väljas.

Hershel võttis kätte sama sullepea, mille oli vaid mõni hetk varem nii hoolikalt lauale pannud, ning hoidis seda pihkude vahel. „Sa oled kandnud olulist koormat, mis on üks põhjus, miks see otsus eriliselt raske on olnud.“

„Otsus?“ kordas naine, kui hirmutunne võttis kiiresti üle kogu üleva meeoleolu, mida ta oli varem tundnud.

„Probleem on selles, et sa ei täida meie kukrut,“ ütles mees. „Sa ei ole firmasse mitte ühtegi suurt klienti toonud.“

Potentsiaalsete klientidega kohtumine oli Libby töötundide juures peaaegu võimatu. Ta oli proovinud seltskondlikel üritustel osaleda, kuid ei olnud „ladusas pealetükkivas lobisemises“ nii hea kui teised. Tema jaoks oli ebamugav end vestlusse liita või neid ise alustada. Kuna tal ei olnud peale oma töö eriti millestki rääkida, tundis ta end sageli kohmetu ja rumalana. Ta ei olnud alati nii arglik, nii ebakindel olnud.

„Hershel,“ ütles Libby, tuues kuuldavale oma kahtluse, oma suurima hirmu, „mida sa üritad öelda? Sa ju ometi ei vallanda mind, ega?“ Ta lõpetas uskumatu naeruturtsatusega.

Vanemosanik hingas aeglaselt välja ja noogutas siis. „Ma ei suuda väljendada seda, kui väga ma kahetsen, et seda tegema pean. Sa ei ole ainuke. Me koondame viis inimest. Nagu sa ette võid kujutada, ei ole see otsus kerge olnud.“

Libby esimene mure oli oma abi pärast. „Sarah?“

„Temaga on kõik hästi. Ta määratakse uuele tööle.“

Libby südamelöögid aeglustusid tuhmiks mütsumiseks.